

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **R. D.**
zastoupená Mgr. Robinem Mlynářem, advokátem
se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové

za účasti: **Obec Holín**
Holín 10, 506 01 Jičín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. KUKHK-15003/UP/2022-2 (SH),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. KUKHK-15003/UP/2022-2 (SH), a rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 8. 3. 2022, č. j. MuJc/2022/6214/SU/KoT, sp. zn. Výst 2021/7401/Kot, č. 28/202, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Jičín, stavebního úřadu (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“), ze dne 8. 3. 2022, čj. MuJc/2022/6214/SU/KoT, sp. zn. Výst 2021/7401/Kot č. 28/2022, a potvrdil jej. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím stavební úřad rozhodl tak, že žádost žalobkyně ze dne 25. 3. 2021 o dodatečné povolení stavby „Sklad zahradního nářadí a drobné zahradní techniky se sociálním zařízením“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území zamítl.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Má zato, že napadené rozhodnutí (a též prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu) je stiženo nezákonností, a to pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a z důvodu nesprávného právního posouzení věci.
3. První žalobní bod žalobkyně nazvala Nezákonnost pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Nezákonnost spatřuje v několika aspektech rozhodnutí samotného, jakož i v závazném stanovisku Ministerstva životního prostředí (dále také jen „MŽP“), z něhož napadené rozhodnutí vychází.
4. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného dle jejího názoru spočívá v tom, že své rozhodnutí založil toliko na podkladě závazného stanoviska MŽP, které žalobkyně rovněž pokládá za nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že ačkoliv MŽP samo svým rozhodnutím zrušilo závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále také jen „AOPK ČR“) ze dne 22. 11. 2021, tak se nikterak dále nezabývalo jeho věcnou správností a jeho obsah beze změn převzalo do svého závazného stanoviska ze dne 3. 6. 2022, jímž změnilo zrušené závazné stanovisko AOPK ČR. MŽP tedy jako dotčený orgán sice konstatovalo nezákonnost předmětného stanoviska, avšak samo rezignovalo na svoji roli nadřízeného dotčeného orgánu.
5. Žalobkyně namítala i to, že závazné stanovisko MŽP neobsahuje konkrétní posouzení vlivu stavby na krajinný ráz, neboť MŽP pouze konstatuje význam ochrany krajinného rázu v konkrétní oblasti. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 70/2013-49, a ze dne 12. 2. 2014, čj. 3 As 81/2013-38, dle nichž se i na závazné stanovisko uplatní základní zásady správního řízení a musí z něj být patrné, z jakých důvodů orgán ochrany přírody rozhodl. Jelikož MŽP nikterak nevymezilo, v čem konkrétně spatřuje negativní vliv stavby na přírodní, kulturní a historickou charakteristiku daného místa, má žalobkyně za to, že tím MŽP založilo nezákonnost závazného stanoviska pro nepřezkoumatelnost a tím i nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
6. Žalobkyně dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že stavba nerespektuje architektonické limity pro stavby v CHKO. Toto tvrzení obsahuje i rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i stanovisko AOPK ČR a závazné stanovisko MŽP. Žalobkyně podotýká, že pokud měl žalovaný za to, že stavba nerespektuje základní architektonické limity pro stavby v CHKO, pak měl jasně vymezit o jaké „základní limity“ se jedná a čím je žalobkyně konkrétně překračuje. Tím, že však žalovaný tyto

limity nevymezil, založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí (stejnou vadou jsou pak zatížena i závazná stanoviska AOPK ČR a MŽP, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu).

7. Druhý žalobní bod žalobkyně nazvala Nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení věci. Má zato, že věcná nesprávnost a nezákonnost závazného stanoviska MŽP založila i věcnou nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného, které z tohoto stanoviska vychází.
8. K rozporu stavby se zásadami plánu péče a územním plánem žalobkyně konstatovala, že MŽP ve svém závazném stanovisku uvedlo, že stavba má být v rozporu se zásadami vyjádřenými v Plánu péče o CHKO Český ráj na období 2014 - 2023 (dále jen „Plán péče o CHKO“), a uvedlo tři konkrétní zásady: (i) chránit volnou krajinu před suburbanizací; (ii) novostavby a přestavby posuzovat v kontextu s typickou venkovskou zásadou, a se zástavbou v okolí (měřítko, hmota, proporce, tvar, sklon střešní roviny, výšková hladina zástavby, materiály, barevnost); (iii) novou výstavbu v nezastavěném území minimalizovat na stavby prokazatelně nezbytné pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství a ochranu přírody. Stejnou argumentaci pak uvedl ve svém rozhodnutí i žalovaný.
9. Žalobkyně předně namítla, že Plánem péče o CHKO se dle ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), rozumí odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Žalobkyně zdůraznila, že pro fyzické ani právnické osoby není závazný. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, čj. 5 As 12/2011-167, s tím, že z citovaného ustanovení a rozsudku vyplývá, že Plán péče je toliko závazným dokumentem pro státní orgány, a nikoliv pro fyzické a právnické osoby, přičemž žalobkyně zde vystupuje jako fyzická osoba. Tuto skutečnost však AOPK ČR, Ministerstvo životního prostředí ani žalovaný ve svých stanoviscích a rozhodnutích nerespektovaly, když konstatovaly porušení Plánu péče ze strany žalobkyně, přičemž však jeho obsah není pro žalobkyni závazný. Takové jednání ze strany správních orgánů je tak v rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, jakož i v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
10. Dále se žalobkyně vyjádřila i k jednotlivým zásadám obsaženým v Plánu péče, které měly být jejím jednáním narušeny.
11. K zásadě (i) chránit volnou krajinu před suburbanizací žalobkyně uvedla, že předmětnou stavbou nedochází k rozšiřování zástavby do krajiny, neboť slouží toliko k údržbě zeleně a nezakládá vytvoření nové výstavby. Nedochází tak k rozšiřování zástavby do krajiny. V konkrétním případě se jedná o stavbu skladu zahradního nářadí a drobné zahradní techniky, která je nutná k obhospodařování půdy – jedná se tedy o stavbu, která souvisí s hlavním využitím zemědělské plochy. Žalobkyně tak má za to, že v konkrétním případě není možné konstatovat ani to, že stavba je umístěna v rozporu s územním plánem.
12. K zásadě (ii) novostavby a přestavby posuzovat v kontextu s typickou venkovskou zástavbou a zásadě (iii) novou výstavbu v nezastavěném území minimalizovat na stavby

prokazatelně nezbytné pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství a ochranu přírody žalobkyně uvedla, že předmětná stavba není v rozporu ani s těmito zásadami. Je toho názoru, že stavba nikterak negativně neovlivňuje ani nenarušuje venkovskou zástavbu. Stavba zároveň svým prostorovým uspořádáním odpovídá okolní zástavbě. Tvzení Ministerstva životního prostředí v závazném stanovisku jsou tak v rozporu se skutečností a patrně toto závazné stanovisko MPŽ vycházelo z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

13. Žalobkyně dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí i závazném stanovisku MŽP je uvedeno, že stavba má být v rozporu se zásadami ochrany krajinného rázu rozpracovanými v odborném dokumentu nazvaném Preventivní hodnocení krajinného rázu. Tento dokument není právním předpisem ani opatřením obecné povahy, ale pouze odborným dokumentem. Jeho obsah tak není právně závazný pro fyzické nebo právnické osoby, a tedy ani pro žalobkyni. Žalobkyně tak má za to, že jí nelze nevyhovět na základě pro ni nezávazného dokumentu, takové jednání by bylo v opět rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, jakož i v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
14. K otázce narušení venkovské zástavby, jakož i k otázce omezení dalšího prostorového rozvoje sídla, žalobkyně doplnila, že pokud mělo MŽP za to, že stavba barevností své fasády neodpovídá okolí, pak mohlo změnu barevnosti fasády třeba včlenit jako podmínku závazného stanoviska, což neučinilo. Takové jednání MŽP tak lze chápat jako jednání v rozporu se zásadou minimalizace zásahu do základních práv žalobkyně, konkrétně do práva vlastnického.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za zákonné a správné, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
16. Osoba zúčastněná na řízení písemné vyjádření k žalobě nepodala.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s. a po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že oznámením stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2021, čj. MuJc/2021/4661/SU/KoT, oznámil stavební úřad zahájení řízení o odstranění stavby „stánku s občerstvením a obsluhou parkování na pozemku parc. č. XA v katastrálním území“. V oznámení byla žalobkyně současně poučena o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby.
19. Žalobkyně podala dne 25. 3. 2021 žádost o dodatečné povolení předmětné stavby a stavební úřad usnesením ze dne 17. 5. 2021, čj. MuJc/2021/12052/SU/KoT, řízení o nařízení odstranění stavby přerušil. Dle žádosti se mělo jednat o sklad zahradního nářadí a drobné zahradní techniky se sociálním zařízením.

20. Dne 13. 1. 2022 obdržel stavební úřad závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 22. 11. 2021, čj. SR/2857/LI/2021-2, a to jako orgánu ochrany přírody příslušného podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 3 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny. Z jeho obsahu mimo jiné vyplývá, že stavba se nachází na pozemku, který leží ve třetí zóně odstupňované ochrany přírody CHKO Český ráj, a že objekt se nachází v nezastavěném území obce, v nezastavitelných plochách se způsobem využití louky (SM). Tento dotčený orgán podle ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve svém závazném stanovisku k dodatečnému povolení stavby skladu zahradního náradí a drobné zahradní techniky se sociálním zařízením na pozemku parc. č. XA v katastrálním území souhlas neudělil.
21. Stavební úřad následně dne 8. 3. 2022 vydal rozhodnutí čj. MuJc/2022/6214/SU/KoT, kterým s odkazem na ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu žádost žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala nezákonnost závazného stanoviska AOPK ČR jako podkladu pro rozhodnutí stavebního úřadu mimo jiné s poukazem na to, že stavební úřad vycházel z nezákonného závazného stanoviska AOPK ČR, neboť již v mezidobí bylo vydáno fikcí souhlasné závazné stanovisko bez podmínek, a založil tím i nezákonnost zamítavého rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2022. Žalovaný proto v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu požádal MŽP jako nadřízený správní orgán AOPK ČR o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska AOPK ČR.
22. MŽP následně svým rozhodnutím ze dne 3. 6. 2022, čj. MŽP/2022/540/312, závazné stanovisko AOPK ČR ze dne 22. 11. 2021, čj. SR/2857/LI/2021-2, zrušilo z procesních důvodů a rovněž téhož dne vydalo vlastní závazné stanovisko pod čj. MŽP/2022/540/313 (dále také jen „závazné stanovisko MŽP“), kterým změnilo závazné stanovisko AOPK ČR, které mělo vzniknout fikcí dne 28. 12. 2021 ve smyslu ustanovení § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V tomto stanovisku MŽP souhlas k dodatečnému povolení stavby na pozemku par. č. XA v katastrálním území neudělilo, přičemž uvedlo stejné důvody, jaké obsahovalo předtím zrušené stanovisko AOPK ČR ze dne 22. 11. 2021.
23. Na podkladě závazného stanoviska MŽP vydal žalovaný dne 13. 7. 2022 žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.
24. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno.
25. Žalobkyně namítala, že nepřezkoumatelnost a nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí založily rovněž nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
26. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřovala v první řadě v tom, že své rozhodnutí založil toliko na podkladě závazného stanoviska MŽP, které žalobkyně rovněž pokládá za nepřezkoumatelné.
27. K tomu krajský soud podotýká, že závěry závazného stanoviska dotčeného nadřízeného orgánu může odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání citovat (i doslova), což samo o sobě

nezákonnost jeho rozhodnutí nezakládá. Současně však musí vypořádat i všechny odvolací námitky účastníka proti těmto závěrům, pokud v samotném závazném stanovisku odpovědi na ně obsaženy nejsou. K tomu je třeba přistupovat pečlivě a je nutno dbát na to, aby všechny námitky proti stanovisku vznesené byly řádně vypořádány, neboť odvolací orgán je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Pokud odvolací orgán cituje (resp. doslova přejímá) závazné stanovisko dotčeného orgánu do svého rozhodnutí, o to více do popředí vystupuje požadavek na přezkoumatelnost samotného závazného stanoviska.

28. Krajský soud předně konstatuje, že závazné stanovisko MŽP vydané v dané věci podle zákona o ochraně přírody a krajiny má charakter závazného stanoviska ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu.
29. S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, neboť jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, musí alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. Podstatné tedy je, aby závazné stanovisko bylo přezkoumatelné, a toho lze dosáhnout pouze v případě, že z něj budou zjevné důvody, na jejichž základě správní orgán rozhodl.
31. Žalobkyně v daném případě konkrétně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že závazné stanovisko MŽP (které žalovaný přejal) neobsahuje konkrétní posouzení vlivu stavby na krajinný ráz, neboť MŽP pouze konstatuje význam ochrany krajinného rázu v konkrétní oblasti, a dále z důvodu, že žalovaný (v návaznosti na závazné stanovisko MŽP i stanovisko AOPK ČR) uvedl, že stavba nerespektuje architektonické limity pro stavby v CHKO, avšak jasně nevymezil, o jaké „základní limity“ se jedná a čím je žalobkyně konkrétně překračuje.
32. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že vliv předloženého záměru na zájmy chráněné zákonem byl MŽP posouzen na podkladě ustanovení zákona, Plánu péče o CHKO, Preventivního hodnocení krajinného rázu CHKO Český ráj, aktualizace 2021 (dále jen „Preventivní hodnocení krajinného rázu“), dalších odborných podkladů a vlastních znalostí.
33. Pokud jde o posouzení vlivu stavby na krajinný ráz, žalovaný uvedl, že záměr je v rozporu se zásadami ochrany krajinného rázu podle ustanovení § 12 zákona rozpracovanými v odborném dokumentu Preventivní hodnocení krajinného rázu. Uvedl, že *„posuzovaná lokalita je zařazena do oblasti krajinného rázu (ObKR) Prachovsko, místa ochrany krajinného rázu (MKR) Prachov – Brada, jenž je na základě identifikace a klasifikace*

znaků jednotlivých a soustředění znaků a hodnot krajinného rázu zařazeno do pásma A - přísné ochrany krajinného rázu, kam náleží krajinářsky nejhodnotnější, esteticky a přírodovědně mimořádně cenné části zájmového území. Preventivní hodnocení krajinného rázu stanovuje pro sídlo Prachov konkrétní podmínky ochrany krajinného rázu, přičemž posuzovaná stavba je v rozporu např. s požadavkem na omezení dalšího prostorového rozvoje sídla, zachování charakteru zástavby s ohledem na tradiční venkovské objekty nebo požadavkem na barevnost fasád, kdy jsou upřednostňovány světlé nesyťé odstíny. V rámci diferenciací území z hlediska ochrany krajinného rázu bylo vymezeno tzv. území s vysokou ochranou krajinného rázu, které zahrnuje a) místa krajinného rázu s pásmem A odstupňované ochrany krajinného rázu, b) segmenty krajiny s výraznými estetickými hodnotami, c) území s výrazným harmonickým měřítkem a harmonickými vztahy v krajině. V těchto částech krajiny je nutná vysoká úroveň ochrany nezastavěného území, zvláště při uplatňování § 18 odst. 5 stavebního zákona. Pro toto území jsou nepřípustné takové zásahy, které naruší zejména harmonické měřítko a harmonické vztahy krajiny, přírodní a kulturní dominanty v území a estetické hodnoty.

34. Na základě informací od Správy docházelo od doby umístění stavby na pozemek p. č. XA v k. ú. k využívání stavby jako rychlého občerstvení a současně jako výběrčí místo pro parkování. V současné době je stále na webu mapy.cz objekt zaznamenán jako rychlé občerstvení, což se neshoduje s deklarovaným využitím stavby jako skladu nářadí a zahradní techniky. Závěrem MŽP uvedlo, že posuzovaná stavba nevyhovuje požadavkům na ochranu přírody a krajinného rázu, a to zejména tím, že je umístěna v rozporu s plánem péče ve volné krajině. Lze předpokládat, že užívání stavby povede k soustřeďování osob a lidských činností na plochy, jež mají primárně sloužit zemědělským účelům, což je z hlediska požadavků na ochranu CHKO jednoznačně nežádoucím jevem. Zvýšení intenzity využívání území také může negativně ovlivnit zdejší biotopy.“
35. Je tedy nutno přisvědčit žalobkyni, že rozhodnutí žalovaného, potažmo závazné stanovisko MŽP, v zásadě pouze konstatuje význam ochrany krajinného rázu v dané oblasti, přičemž konkrétně k posuzované stavbě pak pouze uvádí, že je v rozporu s požadavkem na omezení dalšího prostorového rozvoje sídla, zachování charakteru zástavby s ohledem na tradiční venkovské objekty nebo požadavkem na barevnost fasád (upřednostňovány světlé nesyťé odstíny) a že pro toto území jsou nepřípustné takové zásahy, které naruší zejména harmonické měřítko a harmonické vztahy v krajině, přírodní a kulturní dominanty v území a estetické hodnoty.
36. Takto formulovaný závěr žalovaného i závazného stanoviska však nemůže vyhovět výše předestřeným požadavkům kladeným na jeho obsah, neboť nejenom, že je formulován příliš obecně, ale *de facto* postrádá konkrétní odůvodnění a úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení, v čem konkrétně spočívá vliv stavby na krajinný ráz včetně negativního vlivu na přírodní, kulturní a estetickou hodnotu daného místa.
37. Totéž platí o závěru žalovaného, který ve svém rozhodnutí, tak jako závazné stanovisko MŽP, uvedl, že stavba nerespektuje architektonické limity pro stavby v CHKO. Konkrétně žalovaný uvedl, že „stavba dále nerespektuje architektonické limity stanovené pro stavby v CHKO (velikost, tvar, proporce, sklon střechy, barva). Na základě výše uvedených skutečností MŽP konstatovalo, že dodatečným povolením stavby by docházelo k nepřípustnému narušení přírodního prostředí i krajinného rázu dotčeného místa, a proto k němu nelze udělit souhlas“. Nijak konkrétně však zmíněné architektonické limity vymezeny nejsou (je pouze obecně uvedeno „velikost, tvar, proporce, sklon střechy a

barva“) a není tak zřejmé, které konkrétně stanovené limity a jakým způsobem posuzovaná stavba překračuje.

38. Krajský soud konstatuje, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jak správní orgán uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.
39. Krajský soud proto na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že závazné stanovisko MŽP ze dne 3. 6. 2022, čj. MŽP/2022/540/313, vydané v této věci je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože obsah závazného stanoviska je v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
40. Krajský soud dále uvádí, že závazné stanovisko MŽP obsahuje na straně 3 pasáž, v níž MŽP uvádí: *„Dále je stavba umístěna v rozporu s platným územním plánem obce, který Správa odsouhlasila. Stavba se nachází na plochách zemědělské plochy – louky (SM), kde je stanoveno hlavní využití produkce píce a údržba krajiny, přípustné je využití pro protipovodňová a protierozní opatření, stavby a zařízení pro účely rekreace a cestovního ruchu sloužící veřejnému užívání (turistické a cyklistické trasy, informační systémy, odpočívadla), dále dopravní a technická infrastruktura související s hlavním nebo přípustným využitím a technická infrastruktura a vodní plochy do 0,2 ha. Jiné využití přípustné není.“* I tuto pasáž žalovaný přejal doslova do svého rozhodnutí (viz strana 7 rozhodnutí). Krajský soud k tomu poznamenává, že soulad s územně plánovací dokumentací přísluší posoudit stavebnímu úřadu a nikoliv orgánu ochrany krajiny a přírody. Rozpor s územním plánem by přitom sám o sobě mohl být důvodem pro nepovolení stavby v daném území. Odůvodnění by však v takovém případě rovněž muselo obsahovat vlastní konkrétní úvahy správního orgánu.
41. Krajský soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl, že předložený správní spis obsahuje i další závazné stanovisko dotčeného orgánu, a to orgánu státní památkové péče ze dne 30. 5. 2022, dle kterého je dodatečné povolení stavby z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustné. Žalovaný se však tímto stanoviskem nijak nezabýval, ani jej ve svém rozhodnutí nezmínil. Lze rovněž poznamenat, že i tento důvod by přitom sám o sobě mohl být relevantní pro nepovolení stavby v daném území.
42. Dalšími námitkami žalobkyně se krajský soud dále nezabýval, neboť by to bylo za shora popsané situace předčasné.
43. Pouze z důvodu procesní ekonomie k žalobní námitce, že Plán péče není pro fyzické ani právnické osoby závazný, krajský soud dodává, že § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny stanoví, že *Plán péče o národní přírodní rezervaci, přírodní rezervaci, národní přírodní památku nebo přírodní památku a ochranné pásmo těchto zvláště chráněných území nebo o chráněnou krajinnou oblast je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný.*

44. V dané věci však není podstatné, zda je či není Plán péče závazný pro fyzické a právnické osoby. Jak totiž uvádí citované ustanovení, Plán péče je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že jde o zcela klíčový dokument pro rozhodování orgánu ochrany přírody, např. dle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle kterého je mimo jiné k udělení souhlasu se stavební činností v ochranném pásmu zvláště chráněného území nutný souhlas orgánu ochrany přírody. Je tedy zcela nepochybné, že daný Plán péče musí orgán ochrany krajiny a přírody reflektovat.

V. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud musel napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušit z důvodu uvedeného v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.). Zrušil i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v zásadě trpí stejnou vadou (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále jí přiznal náhradu nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3 100 Kč (tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) a paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Navýšení odměny zástupce žalobkyně jako plátce DPH činí 1 428 Kč (§ 14a advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady výrokem II. zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 64 s. ř. s., § 137 odst. 3, § 149 odst. 1 o. s. ř.).
47. Osoba zúčastněná na řízení má dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala, ostatně osoba zúčastněná žádné náklady řízení ani nenárokovala. Proto krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. dubna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.